

עורך־הדיון חרמון בבית־המישפט
כמו שעון שווייצרי

עורך־הדיון החשוד ברצח

כאז מעצרו של עורך־הדיון שימרון חרמון בחשד רצח כרמלה בלאס, סערן הרוחות כמונחן בית־המישפט. תחילה לא זכר איש כי אייפס נחשד עורך־הדיון בעבירה המורה כזו. רק מי מהותיקים נזכר בעליה פאנו, תלמידת מישפטים יפתיתאר, אשר בתחילת שנות החמישים רצחה בכנס מין מורעל את אשת מאהבה, המשורר רפאל אליעז.

במשך 20 יום נאסר פירסום שמו של עורך־הדיון בן ה־34, עד שהשבו התיד השופט, ד"ר אליהו וינוגרד, את הפירסום. קשה היה לתאר את הגבר נמוך הקומה, הממושקף והמקריח, כמי שעומד במרכז של שערוריית־רצח וסערתי־יצרים. גם בני־מישפחתו, יוצאי הונגריה דתיים מאוד, עשו רושם תרבותי ומיושב, עד שביום מעצרו הראשון של עורך־הדיון התגלה אכזר הקשיש על צלם־עיתונות ושבר את מצלמתו.

חצאי־שעות

כמעט כל חומר שבידי המישטרה נותר חסוי עד היום. היא לא גילתה עדיין באיזו ררך נרצחה כרמלה. רק כעת המעצר האחרון, אצל שופט־השלום ארי זיראב, גילה חוקר המישטרה רפ"ק תורג'מן כי בידי המישטרה יש מידע על כתמי־דם שהים לדמה של כרמלה, שנמצאו בריככו של עורך־הדיון; וגם מידע על שרידי שטיחון שעטף את הגופה השרופה, ואשר היה שייך לחשוד ונמצא כעבר במכוניתו. המישטרה גם גילתה בתחתית הרכב שרידי צמחים הגרלים בשדות, כסביבה שבה נמצאה הגופה השרופה.

בעצת סניגורו, מנחם רובינשטיין, סירב החשוד לתת למישטרה כל הסבר לעובדות האלה. למרות שכאשר נעצר, מסר למישטרה 14 ערויות שונות, ובהן פירט את האליבי שלו, לא היה מוכן להמשיך לשתף פעולה עם המישטרה, ואפילו לא להסביר את הראיות המחשידות האלה.

האליבי של חרמון לערב הרצח מורכב מכמה פגישות. את ראשיתו של הערב בילה, לדבריו, בחברתו של עורך־הדיון אחר, אשר מסר לו נתונים לצורך נסיעה וטיול בחו"ל. משם טיפלו חרמון לידיד אחר, עורך־הדיון גם הוא, שהיה מאושפז בבית־חולים תל־השומר, ואמר לו כי הוא עומד לבוא אליי מיד. הוא טיפלו לעוד ירידה, ששמה נאסר לפירסום, וקבע אתה פגישה לסופו של אותו הערב. הוא מסר לה את מיספר־הטלפון ליד מיטתו של עורך־הדיון המאושפז וביקש שתתקשר לשם. המישטרה חושדת כי כל הפגישות האלה, אשר אושרו על־ידי אחרים, תוכננו בקורדור ובדיקנות של שעון שווייצרי, כדי לכנות אליבי, ולאפשר לחרמון בחצאי

כרמלה שמחה מאוד על ההריון. היא סיפרה על כך לכולם, חוץ מאשר להורים. זה היה החלק הכי קשה — לספר על כך להורים השמרניים. אבל האחיות ידעו, חברותיה ידעו, והיא התחילה להתכונן ללידה.

בתקופה הזאת כסף הפך מאוד חשוב עבורה. היא רצתה לעשות שיפוץ בדיירה, להחליף מקרר ולקנות מכונת־כביסה.

אחרי איזו תקופה, שימרון התחיל פתאום להיות מאוד נחמד אליה. הוא ניסה לשכנע אותה להפיל, אבל היא סירבה. הם חזרו להיפגש, ואז נזכרה כחוב שיש לה ממישהו עבור הדירה שלה, שבו טיפל בזמנו שימרון. היה זה חוב על סך של 30 אלף לירות מלפני ארבע שנים והיא רצתה לגבות אותו. היא התכוונה לעבור עד הרגע האחרון כמדריכת־אחיות בבית־ספר לאחיות בבית־חולים וולפסון. אבל היא חששה שתיתקל בכעיות בגלל היותה אם בלתי־נשואה. לכן החליטה לדבר עם מנהלת בית־הספר. יום לפני היעלמה, ביום הראשון 16 ביולי השנה, היא שוחחה על כך עם המנהלת. היא סיפרה לה על ההריון, והמנהלת תמכה בה ועודרה אותה.

ביום הראשון וביום השני היא עברה כרגיל. אחרי העבודה היתה מבקרת בדרך כלל את הוריים, ואחר כך עושה קניות והולכת הביתה. ביום השני היא ירבה עם אחותה הקטנה, אתי, ואמרה לה שהיא נוסעת עם שימרון לנצרת, לגבות את החוב. הן קבעו להיפגש למחרת, ביום השלישי, בשעה 3, אצל רופא.

באותו הערב כרמלה גם שוחחה עם אשתה. היא טילפנה בריוק כשהיינו צריכים לצאת ואני התרגזתי, כי חשבת שאשתי תשוחח איתה שעות ואחרי לפגישתה.

אשתי שאלה אם תוכל לטלפן לה יותר מאוחר, וכרמלה אמרה שהיא לא תהיה בבית, כי היא נוסעת עם שימרון לנצרת. היא הסבירה, כי קבעו לשעה כזו מכיוון ששימרון אמר, שבערב בוודאי ימצאו את החייב בבית.

אני חושב שזו היתה השיחה האחרונה שהיתה למישהו מהמישפחה עם כרמלה.

אליבי בטלפון

למחרת בבוקר, יום השלישי, עברה אחותה אתי מוקדם ליד דירתה של כרמלה, ואני חושב שהיא ראתה כי האור בדירה דולק. כרמלה נהגה להשאיר אור בדירה כשיצאה בערב, והיתה מכבה אותו כאשר חזרה. אתי הציצה לדירה, אבל כרמלה לא היתה בבית. הדירה היתה מסודרת מאוד. אפילו אנשי המישטרה התפלאו מהסדר והנקיון של כרמלה. המישפחה התחילה לדאוג רק כאשר בשעה 3 לא הגיעה כרמלה

כרמלה בנוש בשווייצרי
המיאוודות היו מוכנות

לרעת המישטרה, לא נרדם עורך־הדיון במכוניתו ליד הבית. כפי שסיפר, א היה עסוק באותן שעות כהעלמת הגופה ובשיפוחה.

להכשי את חרמו

כאשר נרצחה, היתה כרמלה בהריון, בתחילת החודש החמישי. כרמלה חיגאה ושמתה בהריונה, ורצתה בילד. לרוב בני־מישפחתה, לא התכוונה כ לדרוש דמי־מזונות מחרמון, שלרבריה היה אבי הילד, אלא רק לדרוש ממנו להג כאבתו. בבית־המישפט העלה סניגורו של חרמון את הטענה, כי מזה שנים אחדות, או

אחרי שמסר 14 עדויות שונות על האליבי שלו, הפסיו חרמון לשתף פעולה עם המישטרה לפי עצת סניגור

היווד ירדיו, עורך־הדיון חרמון הוא עקר. הוא עבר ניתוח מסיים, שג לתא־החורץ שלו להיות מועטים מאוד, ולכן אינו יכול להפירות אשה. טענה זו נבדקה על־ידי המישטרה, ומיסמך רפואי מפורסטר שטיפל בחז חוגש בתיק. איש־המישטרה סיפר, כי מיסמך זה אינו מאשר שחרמון עקר. המישטרה ביקשה מהחשוד להמציא לה את הבגדים שלבש כאשר רחץ מכוניתו, ולומר באיזה מוסך החליף את ארבעת גלגלי מכוניתו. אולם גם שאלות אלה מסרב החשוד להשיב.

הסניגור, עורך־הדיון רובינשטיין, טען בלהט כי המישטרה מנסה להכשיל חרמון. לרבריו, לא אמרו לחשוד היכן במכוניתו נמצאו כיתמי־הדם, ומה סוג שנמצא. על שאלות כוללניות כאלה, סירב עורך־הדיון לאפשר לחרמון לענוו חרמון יצא את ישראל לטיול בחו"ל עם ידידה אחרת, יומיים לאחר היעלמה; כרמלה, גם כאשר נודע לו על היעלמה ועל מציאת גופתה השרופה, לא מי לחזור לארץ או להתעניין בגורלה.

לפני שובו ארצה, נפגש בחו"ל עם סניגורו, ובעיקבות התייעצות זו החז לחזור. הוא נעצר מייד עם כואו, וגם האשה שהיתה אתו בטיול נעצרה.

אחרי הקירה ביקשה האשה להיחקר במכונית־אמת על נכונות גירסתה, כי ידעה מאומה על הפרשה. המישטרה ערכה לה מבחן כזה, ואחרי שש שעות תמידי שחזרה ממעצרה.

במוהלך הקירה זו סיפרה האשה דברים שונים על תגובותיו של חרמון לידיד מהארץ דבריר הירצחה של כרמלה ומציאת גופתה השרופה. חרמון עצמו לא עדיין להיבדק במכונית־אמת. השבוע תוארך מעצרו כ־11 יום נוספים, אשר ישלי את 30 היום שבחם מותר על פי החוק להחזיקו במעצר ללא כתבי־אישום. אחרי יום יש צורך באישור של היועץ־המשפטי לממשלה.

שמה נאסר לפירסום.

שעות שונותיו בין הפגישות לרצוח את כרמלה, לארוז את גופתה ולשרוף אותה מעבר לקו הירוק.

לפי רעתם של חוקרי־המישטרה, נפגש אומנם חרמון עם עורך־הדיון שהדריך אותו בענייני נסיעה לחו"ל. אולם משם לא נסע ישר לבית־החולים, אלא נפגש עם כרמלה, כפי שקבע מראש. תוך חצי שעה בפגישה זו רצח, לפי חשדה פגש המישטרה את חרמון, הוא תמין את גופתה במקום כלשהו, אולי אפילו בתא־המיטעון של מכוניתו, והמשיך בדרך לבית־החולים. אחרי שעתים בערך עזב את בית־החולים ונסע לירידה שאיתה קבע פגישה. לרעת המישטרה, בריוח הזמן שבין שתי פגישות אלה, הספיק עורך־הדיון לארוז את הגופה בשטיחון שהכין לעצמו מראש. הוא נפגש עם הידידה והחזיר לה ספר ארכיטקטורה שקיבל ממנה כאשר נפרד ממנה. בשעת־לילה מאחרת, לא חזר לביתו, כפי שטען, אלא נטל את הגופה הארוחה, נסע לשרה פתוח ליד בירזית, ושם שרף את הגופה כדי להשחיתה ולמנוע זיהוייה.

המרוחק בין ביתה של הידידה וביתו של חרמון הוא קצר מאוד. וכאן התערב בתוכנית גורם בלתי־צפוי, כזה המכשיל את כל מיקרי הרצח המושלמים. הידידה נדקה את ספר הארכיטקטורה שתחזיר לה חרמון, וגילתה כי הספר הושחת. תמונות שונות נגודו מתוכו. היא התרגזה ומיהרה לטלפן לחרמון, כדי לדרוש ממנו שיקנה לה ספר חדש. להפתעתה, למרות שאמר כי הוא חוזר מייד הביתה, לא היתה תשובה מביתו.

היא שיערה כי הוא ירד לטייל עם כלב הרוכמון שלו, ועל כן הניחה את שפורפרת הטלפון הפתוח על הכר והמשיכה לקרוא. היא חשבה כי ברגע שיבנס לדידת הגג שלו ישמע את צליל־הטלפון ויענה לה.

אולם גם כאשר סיימה את קריאת הספר והחליטה ללכת לישון, לא היתה עדיין תשובה מביתו של חרמון. כאכזבה סגרה את הספר שקראה, וחזרה את שפורפרת־הטלפון למקומה והלכה לישון.

ביום השני בערב, ברור שכרמלה לא התאבדה. כי אילו רצתה להתאבד, אז היתה עושה זאת בכבוד, בבית שלה, והיתה משאירה מיכתב למישפחתה. חשבתה אז, שאולי חטפו אותה כדי להכריח אותה לעשות הפלה, חשבתה גם על תאונת־דרכים.

הודענו למישטרה על העלמה, והם לא כליכך לקחו את זה ברצינות בהתחלה. הם אמרו לי, שאולי הסתלקה לאיזה מקום עם בחור. אבל אני מכיר את כרמלה: היתה לה

שלו, והשגתי אותו כמודיעין 14. מביתו לא היתה תשובה. טילפנתי לבית הוריו. אחיו ענה לי, ובתחלה אמר שהם לא מכירים את כרמלה, כי לאחיו יש חברה קבועה, ואני בוודאי מתכוון למישהו אחר.

אמרת לי כמה דברים, וגם סיפרתי לו שכרמלה בהריון. אז הוא התרכן, ואמר שאחיו נסע לחוד־לארץ, ושלא יתכן כלל כי נפגש עם כרמלה ביום השני בערב. כי הוא היה במקום אחר. הוא ישר נתן לי אליבי היכן היה אחיו